

Arrest

nr. 148 318 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van dezelfde datum. Beide bestreden beslissingen werden op 26 februari 2014 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Servische nationaliteit te zijn, geboren te H. op 13 maart 1995.

Op 24 februari 2011 dienden de ouders van verzoeker die toen minderjarig was, een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 4 augustus 2011 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 29 december 2011 dienden de ouders van verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 18 januari 2012 keerden de ouders van verzoeker, alsook zijn broer M. vrijwillig terug naar Servië. Verzoeker, destijds nog minderjarig, bleef achter in België.

Op 21 mei 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 2 augustus 2012 bracht de ambtenaar-geneesheer een advies uit inzake de medische problematiek van de moeder van verzoeker.

Op 10 september 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk aangezien volgens de ambtenaar-geneesheer de ziekte kennelijk niet voldoet aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, 1^e alinea van de Vreemdelingenwet.

Op 18 oktober 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 21 mei 2012 onontvankelijk, en tevens nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Op 4 maart 2013 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) ten aanzien van verzoeker.

Op 29 mei 2013 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 23 september 2013 dienden de ouders van verzoeker een nieuwe asielaanvraag in daar er zich, volgens hun verklaringen, nieuwe problemen hadden voorgedaan in Servië. De ouders deden woonstkeuze op het adres van het CGVS aangezien betrokkenen verklaarden op straat te verblijven.

Op 3 oktober 2013 nam het deze nieuwe asielaanvraag in overweging op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Op 29 oktober 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangaande de ouders van verzoeker nu zij geen gevolg hadden gegeven aan de oproeping te verschijnen op 11 oktober 2013 en geen geldig motief voor de afwezigheid werd overgemaakt binnen de termijn van 15 dagen volgend op de datum van de oproeping.

Op 6 februari 2014 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 29 mei 2013 onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3

EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene roept in dat hij in de steek werd gelaten door zijn ouders. Hij toont echter op geen enkele wijze aan waarom dit een terugkeer zou verhinderen. De loutere verklaring van betrokkene dat hij geen contact zou hebben met zijn ouders, verantwoordt niet dat hij de aanvraag in België indient. Verzoeker is meerderjarig, zodat redelijkerwijs van hem mag verwacht worden dat hij op zelfstandige wijze kan terugkeren.

Betrokkene haalt aan dat hij een bijzondere band heeft met België en dat deze band elke dag groter wordt. Dit element kan niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden, aangezien betrokkene al geruime tijd op illegale wijze op het Belgisch grondgebied verblijft. Op 15.09.2011 werd de ouders van betrokkene, die toen nog minderjarig was, een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waardoor betrokkene samen met zijn ouders België diende te verlaten. Sindsdien is verzoeker niet gemachtigd of toegelaten geweest om in België te verblijven. Het is zijn persoonlijke keuze geweest om hier illegaal te verblijven en zijn banden hier verder uit te bouwen.

Betrokkene stelt dat hij zware problemen heeft met de familie R. V. in het land van herkomst. Hij legt een document opgeemaakt door de gemeente B. - Burgerlijke stand van B. op 07/11/2012 voor. Dit document heeft een louter gesolliciteerd karakter en is van geen enkele bewijskrachtige waarde. Tevens beschrijft het document de situatie van wraak waarin zijn vader van betrokkene, de heer S., A. zich zou bevinden, en wordt betrokkene zelf niet vermeld. Bovendien toont betrokkene op geen enkele wijze aan dat hij geen beroep zou kunnen doen op de Servische overheid indien hij problemen zou ondervinden met een bepaalde familie.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie van betrokkene – namelijk dat hij sinds februari 2011 in België verblijft; dat hij zich integreert; dat hij Nederlands spreekt; dat hij hier school gelopen heeft en opleidingen volgt wat gestaafd wordt met meerdere schoolbewijzen, een opleidingsovereenkomst, een aanvraag voor een start- en stagebonus en een aanwezigheidsattest; dat hij werkbereid is en een bewijs van een sollicitatie voorlegt; dat hij lid is van een voetbalclub; dat hij meerdere positieve verklaringen voorlegt; dat hij hier een vriendenkring heeft uitgebouwd en een petitie voorlegt; dat hij een opvangtehuis voor jongeren verblijft – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 6 februari 2014 nam dezelfde gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene verblijft sinds 24.02.2011 in België en toont niet aan dat hij sindsdien het grondgebied verlaten heeft. Op 15.09.2011 werd de ouders van betrokkene, die toen nog minderjarig was, een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waardoor betrokkene samen met zijn ouders België diende te verlaten. Sindsdien is verzoeker niet gemachtigd of toegelaten geweest om in België te verblijven. Zijn verblijf op het grondgebied is dan ook al geruime tijd niet meer gewettigd.”

Op 11 september 2014 diende verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 februari 2014, wegens gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing. Verweerder merkt op dat beide beslissingen een andere feitelijke en juridische grondslag hebben, en stelt dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen het beroep slechts ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Verweerder kan in principe worden gevolgd dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het is hierbij eveneens aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom het naar zijn mening aangewezen is die verschillende handelingen in één verzoekschrift te bestrijden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507). Het komt daarbij echter uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu oordeelt de Raad dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de beide bestreden beslissingen die op dezelfde datum en door dezelfde attaché werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat. Het is immers *de facto* duidelijk dat ondanks het feit dat beide bestreden beslissingen steunen op andere feitelijke en juridische motieven, de tweede bestreden beslissing een volgbeslissing is van de eerste. De gemachtigde heeft immers na onderzoek van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheden verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend en dezelfde gemachtigde heeft op dezelfde dag bijgevolg een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2 Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verweerder erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat verzoeker geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad stipt aan dat het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift in het enig middel de schending opgeworpen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

Omwille van het voorgaande worden de excepties van onontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat normalerwijze de aanvraag om een machtiging tot verblijf door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het herkomstland maar dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling toch een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Hij vervolgt dat het begrip 'buitengewone omstandigheden' nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de staatssecretaris discretionair is. Verzoeker verwijst naar de parlementaire stukken waarin op de interpretatie door de Raad van State van het begrip 'buitengewone omstandigheden' wordt gewezen als omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker vermeldt in de eerste plaats als buitengewone omstandigheid die zou moeten wettigen dat de aanvraag in België kan worden ingediend enerzijds dat hij nog maar pas meerderjarig is geworden, maar als minderjarige jongen in de steek werd gelaten door zijn ouders, de heer S.A. en mevrouw S.L. en anderzijds dat het voor hem gevaarlijk is om terug te keren omdat de familie R.V. uit is op wraak lastens zijn familie. Verzoeker meent dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing. Hij wijst op het absoluut karakter van dit verbod en op het feit dat in dit kader rekening moet worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval. De motieven van de bestreden beslissing kunnen volgens verzoeker het *dictum* niet verantwoorden, hetgeen volgens hem eveneens een schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter heeft en te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83; GwH 16 januari 2014, nr. 1/2014, B.8.3.), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029 en RvS 13 december 2011, nr. 216.837), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker moet in het kader van een aangevoerde schending op grond van artikel 3 van het EVRM op zijn beurt doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zou moeten terugkeren, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een onmenselijke behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In principe kan artikel 3 van het EVRM enkel geschonden worden in geval van verwijdering en is de eerste bestreden beslissing in principe geen verwijderingsmaatregel. Er dient echter vastgesteld te

worden dat op dezelfde datum van deze eerste bestreden beslissing eveneens een bevel om het grondgebied werd genomen door dezelfde gemachtigde. Bovendien is de eerste bestreden beslissing een beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die volgens de gemachtigde verantwoorden waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden, zodanig dat deze beslissing eveneens minstens een tijdelijke verwijdering inhoudt. Het Grondwettelijk Hof oordeelde eveneens dat *“Het is juist dat de bestreden bepaling, voor alle andere gevallen, de « buitengewone omstandigheden » op grond waarvan een aanvraag om machtiging tot verblijf mag worden ingediend, niet definieert. Daaruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde blijft beschikken over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het inhoudelijke onderzoek van een groot aantal aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend door vreemdelingen vanop het Belgisch grondgebied. Die discretionaire bevoegdheid kan evenwel niet aldus worden begrepen dat zij, zonder dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzakelijke eerbiediging van verdragsrechtelijke grondrechten, de minister of zijn gemachtigde zou toestaan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te schenden, derwijze dat aan een categorie van vreemdelingen het genot wordt onzegd van de rechten die door die verdragsbepalingen worden gewaarborgd. Doordat zij een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag vereist, biedt de bestreden regeling de mogelijkheid om elke aanvraag individueel, op grond van concrete elementen, te beoordelen in het licht van onder meer die verdragsbepalingen (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6)”. Bijgevolg dringt zich ook in het kader van de eerste bestreden beslissing een onderzoek op inzake de aangevoerde verdragsbepaling.*

Er wordt niet betwist dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Aldus blijkt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte (artikel 9ter).

In casu word niet betwist dat verzoeker over een identiteitsdocument beschikt doch bestaat betwisting omtrent de aanwezigheid van “buitengewone omstandigheden” nu verzoeker meent dat hij gevaar loopt in geval van terugkeer naar Servië omwille van de bloedwraak die rust op zijn familie uitgaande van de familie R.V.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden” zijn, zoals verzoeker aanvoert, omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong

om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek. Vooreerst dient nagegaan te worden of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 mei 2013 heeft verzoeker een duidelijk onderscheid gemaakt tussen de buitengewone omstandigheden en de gegrondheidsargumenten van zijn verzoek. Bij de uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden heeft verzoeker zware problemen aangehaald met de familie R.V. en stelde hij dat die actief op zoek is naar hem nu deze familie zou gezworen hebben zich te zullen wreken lastens de familie van verzoeker. Verzoeker stelde ernstig gevaar te lopen in het herkomstland, waar hij niets meer heeft te zoeken. Bijkomend legde hij dienaangaande het stuk voor van 7 november 2012 dat hij in de inventaris bestempelt als "problemen van wraak met familie R.V." Hij legde van dit stuk eveneens een beëdigde vertaling voor van 13 november 2012 waarin gesteld wordt door de gemeente B. dat de heer A.S. in een situatie van wraak is verwickeld met de familie R.V.

Volgens rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) kunnen bijvoorbeeld *"als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekommen, ernstige ziekte enz."*, terwijl *"echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."*

Hieruit blijkt dat eventuele vervolging in het land van herkomst kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid.

Nazicht van het administratief dossier leert dat de ouders van verzoeker, destijds minderjarig, een eerste asielaanvraag hebben ingediend op 24 februari 2011 op grond van een relaas gesteund op aangehaalde problemen met de Servische politie en op grond van een medische problematiek in hoofde van de moeder van verzoeker. Dit relaas werd ongeloofwaardig bevonden door het CGVS en aangaande de medische problematiek werd gesteld dat een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangewezen was. De vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden aan de ouders van verzoeker geweigerd. Vervolgens dienden de ouders van verzoeker een aanvraag in op grond van medische problemen voor de moeder van verzoeker. Uit de stukken aangaande de medische regularisatieaanvraag van 29 december 2011 blijkt dat volgens het standaard medisch getuigschrift van de behandelende arts van 19 september 2011 de moeder van verzoeker lijdt aan psychose, volgens de neuroloog van het A.Z. Klina vertoonde de moeder van verzoeker een beeld passend bij schemertoestand of een psychose, dat posttraumatisch kan zijn. Volgens de ambtenaar-geneesheer was er geen directe bedreiging voor het leven, noch een kritische gezondheidssituatie.

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de ouders van verzoeker na een terugkeer naar Servië op 25 september 2013 een tweede verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend. Uit de "déclaration demande multiple" blijkt dat de vader van verzoeker vooreerst verklaarde geen documenten te kunnen voorleggen in het kader van zijn nieuwe aanvraag, doch wel dat er zich andere problemen in het herkomstland stellen reeds sedert 2010 met een buurman van Albanese origine, de heer V.R. Hij verklaart de betrokken man destijds geslagen te hebben met een spade omdat deze man zijn vrouw had

beledigd door te zeggen dat zij door de Serviërs werd verkracht in 2000. Hij verklaart niet over deze problematiek gesproken te hebben tijdens zijn eerste asielprocedure daar hij dacht dat de kwestie was afgesloten. Hij verklaart na terugkeer in Servië nog herhaaldelijk met de dood bedreigd te zijn geweest door deze Servische buur van Albanese origine. Hij stelt dat eveneens zijn zoon M. met de dood werd bedreigd. Hij vreest bij terugkeer dat hijzelf of zijn zoon zou gedood worden. Hij verklaart eveneens het contact met zijn andere zoon L, verzoeker, verloren te hebben in België, doch zich te willen herenigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker exact dezelfde problematiek als buitengewone omstandigheid had aangehaald in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging. Wat betreft de tweede asielaanvraag van de ouders van verzoeker, blijkt dat het CGVS deze heeft in overweging genomen op 3 oktober 2013, op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling neemt het CGVS een nieuw asielverzoek pas in overweging na onderzoek of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat het CGVS de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan de ouders heeft geweigerd, maar niet na onderzoek ten gronde van de nieuwe elementen, maar wel wegens een technische weigering, omdat verzoekers geen gevolg hadden gegeven aan de oproeping voor verhoor. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de ouders van verzoeker op het ogenblik van hun tweede asielaanvraag verklaarden op straat te verblijven en bijgevolg woonstkeuze was gedaan op het adres van het CGVS zelf.

In de eerste bestreden beslissing wordt enerzijds gesteld dat een loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. En dat verzoeker zijn beweringen dient te staven met een begin van bewijs terwijl het *in casu* bij een bewering zou blijven en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Tegelijkertijd wordt gesteld dat het document dat verzoeker heeft voorgelegd van de gemeente B. van 7 november 2012 een louter gesolliciteerd karakter heeft en geen enkele bewijskrachtige waarde heeft. De gemachtigde wijst erop dat enkel de vader in het document wordt vermeld en niet verzoeker zelf.

Vooreerst moet de Raad vaststellen dat verzoeker klaarblijkelijk wel een begin van bewijs heeft voorgelegd en zich niet louter tot een bewering heeft beperkt. Ook in de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoeker geen objectieve en verifieerbare elementen zou aangehaald hebben om zijn beweringen te staven. Verzoeker heeft nochtans bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging een beëdigd vertaald stuk voorgelegd waarin de gemeente van herkomst verklaart dat zijn vader betrokken is in een wraaksituatie met de familie R.V. Tegelijkertijd meent de gemachtigde dat aan dit stuk alle bewijswaarde moet worden onttrokken nu het een gesolliciteerd karakter heeft en de naam van verzoeker zelf niet is vermeld. Echter, zoals *supra* gesteld, heeft het CGVS op basis van exact dezelfde verklaringen van de vader van verzoeker en zonder dat deze enig stuk kon voorleggen, geoordeeld dat er nieuwe elementen aan de orde waren die de kans aanzienlijk groter maken dat niet enkel de vader, maar ook de moeder en minderjarige broer voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Zoals reeds gesteld, werd uiteindelijk de asielaanvraag geweigerd, niet omdat het CGVS de aangehaalde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk achtte, maar om technische redenen.

Zoals *supra* gesteld, wijst verzoeker op het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM en op het feit dat in dit kader rekening moet worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Ook in het boven aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof wordt gesteld dat een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag is vereist, op grond van de concrete elementen, in het licht van onder meer artikel 3 van het EVRM (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6).

Geenszins mag hieruit worden afgeleid dat van de gemachtigde verwacht wordt in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet een onderzoek ten gronde van een asielaanvraag te doen, hetgeen aan het CGVS toekomt, doch wel zorgvuldig rekening te houden met alle elementen eigen aan de zaak indien in het kader van de buitengewone omstandigheden wordt verwezen naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM wegens een mogelijk risico op bloedwraak.

In de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zoals onder 3.1. als een volgbeslissing van de eerste bestreden beslissing kan worden beschouwd, wordt geenszins ingegaan op de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM of op de aangehaalde vrees voor wraak door de familie.

De Raad volgt verzoeker dan ook waar hij concludeert dat de motieven van de bestreden beslissingen het *dictum* niet redelijkerwijs kunnen verantwoorden, rekening houdend met alle elementen eigen aan de zaak, die gekend waren door de gemachtigde op het ogenblik van de bestreden beslissingen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen.

Het onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van dezelfde datum worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES